

mušas mind nähhes, ogga ei ta sudanud ennam paljo räfida. — Sedda ütles minno läksimiste peale, et temma esimesed kasvatillud läinud tenima ja et leiva-wannemad nendega rahhul. Nüüd ta wötnud jälle kals last enneise jure ogga neid peale Jummal ja teiste inimneste holeks jätmä — „sest minno ello-päwad hallowad otja lõppema — ütles wimakz, — ja mis ongi himmo, kodd olla omma Jõjanda jures — temma on minnilegi Jõsa kotta asjet walmistannud!“

Mõnne päwa pärast tullin seddasammas teed tagasi; läksin jälle sünna sisje. Peter olli ölete öelnud: juba temma hing olli Jummal jures, agga ta lehha olli vobis surnu linnas. Temma loojed, — nenda nimmetas ista omma kasvatillud, — nutsid, agga lüslamees seisis nende jures, se ütles minnule: „Temma wanna faddunud olli minno lassis sõbber! Mind ja mõnda teist on ta saatnud Jummalat tundma! Olis ma temmaga nüüd pararemat wövin tehha: tahhan need lapsed wötta ja kasvatada temma mällestusseks!“ — „Te sedda ja Jummal önnitogo sind!“ woetasit minna ja läksin ärra; agga minno süddu liitis Petrist: „ta olli surnud, agga wata, ta töufsikama! ta ellab, ehk ta lül nüüd surnud!“